

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Decididament aquest barret que porto és molt tronat, me'n compraré un de nou.

—Això és l'última moda, posi-se'l i veurà com l'afavoreix.

—No, home, no; se'l posa poc ficat. El barret és moda avui portar-lo...

...així!

—Què vol que li digui, no m'agrada. Veiam doni-me'n un altre.

—Miri, no puc creure-me'l. Vol estirà vostè?

—Jo sol, tampoc. Tiva Quim!

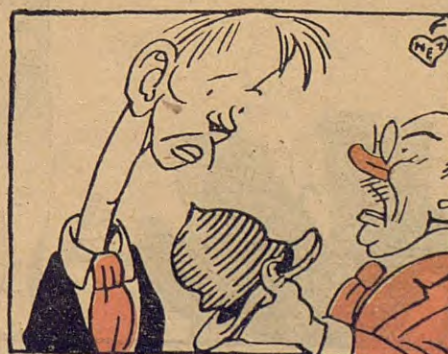
—Amb compte que em sabria greu fer malbé el barret.

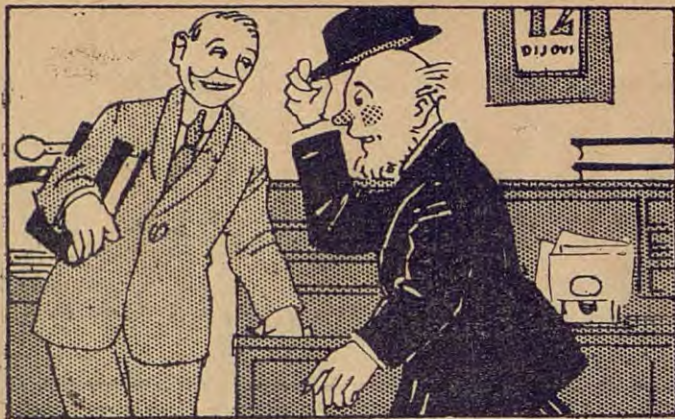
—Tots a la una! Fort aquí!

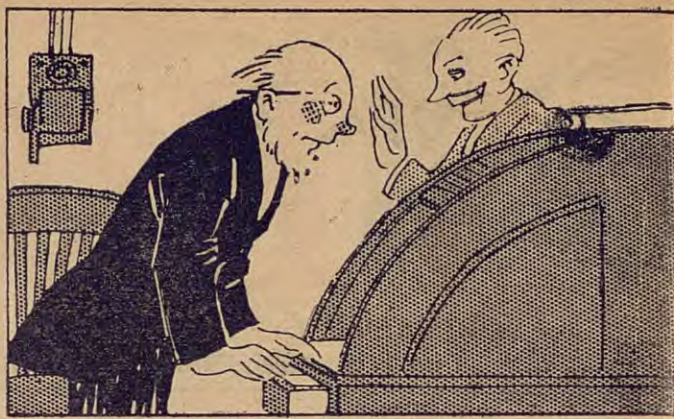
Aaaa... ral

—Què graciosos! La broma a mi em costa un grapat de duros.
—I a mi, qui m'indemnitza la fisomia?

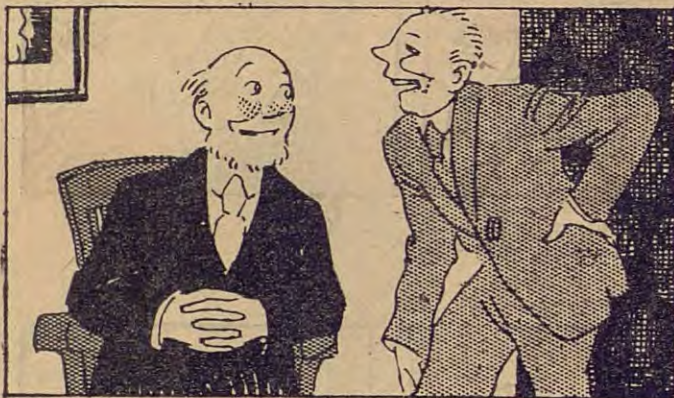
El senyor Camàndules és més sord que una campana. En arribar aquest matí a l'oficina ha contestat a to, per una veritable casualitat, a en Garbuix.

Aquest, molt animat per aquesta primera impressió, ha dit al senyor Camàndules:

—Sembla que hi sent més, avui.

—Com? Què diu?—ha respost el sord.

—Deia que m'apar que avui hi sent molt més bé, veritat?
—Ah! Em pregunta si he menjat bé?

—No, no senyor. Que em sembla que avui no està tan sord!

—Qui diu, que és mort?

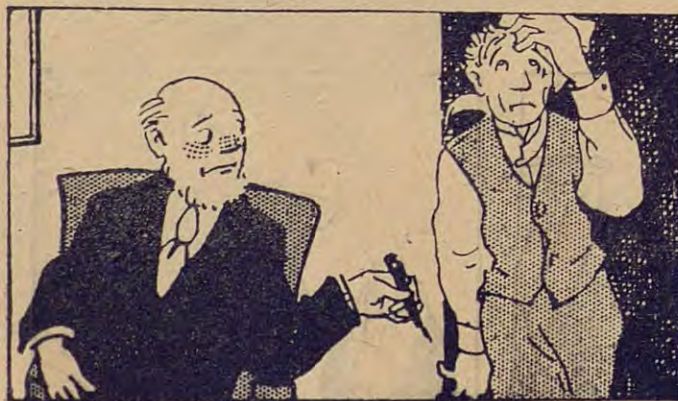

—Valga'm Déu! Dic que avui té més fina l'orella!!
—Què s'empatolla de l'anella?

—No ens estenem. Deia, senyor Ca... màn... du... les, que avui hi sent mi... llor que els al... tres diees!!!

—Home; no s'hi fiqui amb les meves ties!

—Si no dic pas res de les seves ties. Dic que té... més... bo... na... o... i... daaaa!!!!

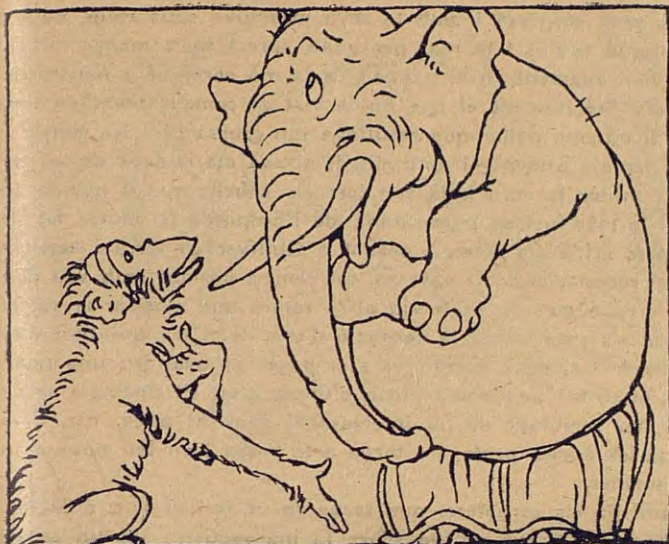
—Ja veurà. El millor serà que això que em vol dir m'ho apunti en un paper.

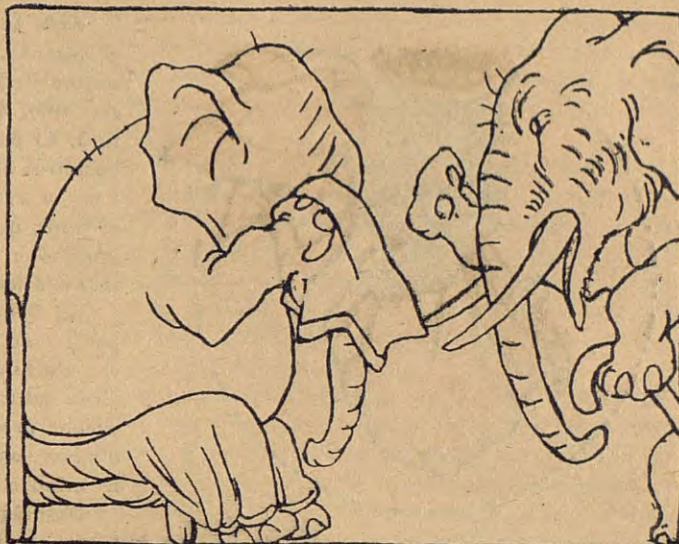
El senyor Camàndules llegeix: «Volia dir-li que, gràcies a Déu, avui sembla que està una mica millor de l'orella». L'interessat exclama, satisfet:

—Ja ho crec que sí! Però no una mica, no. Molt millor!

El simi i la elefanteta o uns amors dissortats

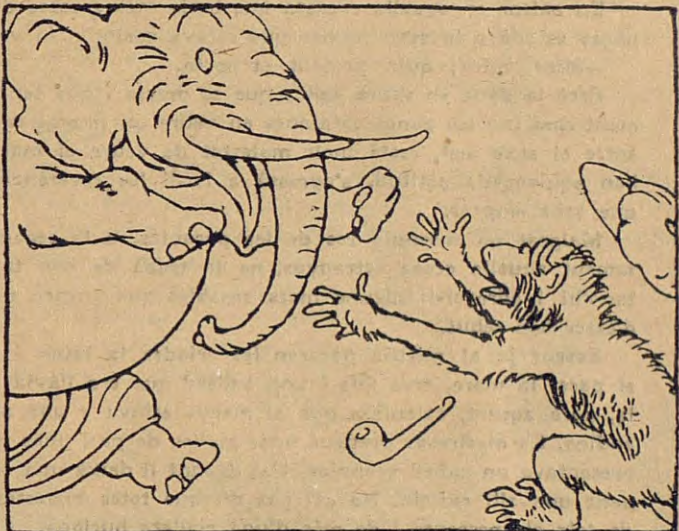
Hi havia una elefanteta
que per un micus bonic
es deixava fer l'aleta.

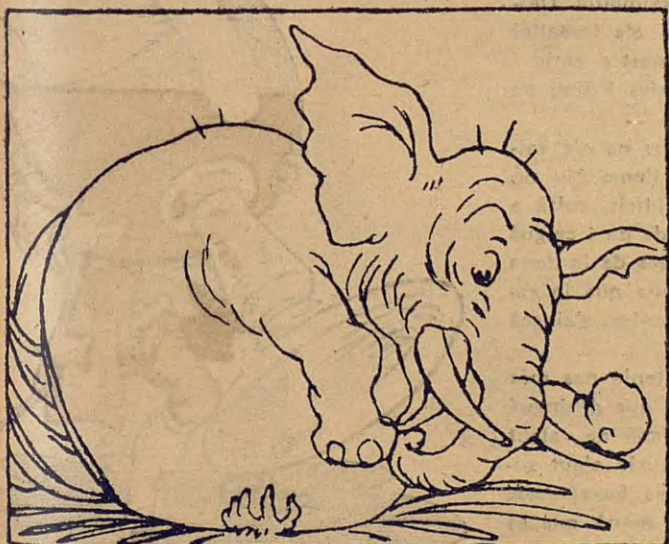
Prò el seu pare li digué:
—Aquest tipu no té un cèntim
i, per lo tant, no et convé.

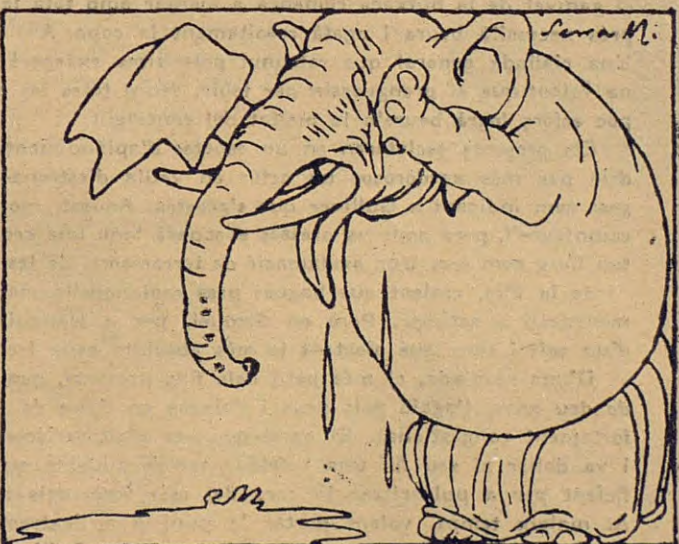
El simi, ple de tristor,
més resolt a fer fortuna,
marxà lluny del seu amor.

I tornà un quan temps després
(doncs ja tenia pessetes)
per casar-se quan volgués.

Prò la novia relliseà
al moment d'anà a abraçar-lo
i amb la panxa el va alxafà.

—Ves qui ho havia de di.
Tan bona «personas» que era,
i tentà aquesta fi!

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Amb la més gran sorpresa i amb la seva més viva satisfacció, notà que el gegant comprenia que li feia mal per quan apretà molt menys fort i tindr-lo després delicadament en el palmell de la mà corregué a mostrar-lo al seu amo, que era precisament el que havia vist al començament de l'aventura. El pagès agafà una palla—que resultava tan grossa com les canyes que nosaltres usem per als bastons—i amb ella li aixecà els faldons de la casaca i per a veure-li millor la cara bufà tan fort els cabells que li queien sobre el front, que ni la més furiosa tramuntana de l'Empordà li hauria fet tanta impressió. Després cridà als criats i posant a Gulliver en terra i assegint tots ells formant rodona, el contemplaren, tot rient i parlant amb veu de triomf.

En Samuel cregué que no hi havia altre remei que mostrar-se valent, per tal de donar als espectadors la sensació d'una gran tranquil·litat d'esperit, s'aixecà lleuger i caminà decidit vers el pagès al qual féu una reverència salutació, oferint-li una bossa plena d'unces d'or. El distingit amb tanta preuat present féu semblant de no interessar-li gens ni mica, car, després d'haver examinat les àuries peces, les tornà a la bossa i en féu nova entrega al minúscul homenet.

Després acomiadà els jornalers, que tornaren al treball fent animats comentaris, i treient un mocador de la seva butxaca el plegà pel mig i extenent-lo sobre la mà esquerra féu un senyal a Gulliver per a que hi pujés, a quin fi el baixà fins a terra. El nostre heroi hi pujà, però tement perdre l'equilibri, s'ajagué tan llarg com era. Aleshores el gegant agafà els quatre becs i hi féu dos nusos enduent-se'n després aquell ésser que a Liliput passava per un home-muntanya en la mateixa forma que els nostres obrers se n'emporten l'esmorzar.

En entrar en aquella casassa que tenia més grosses dimensions que quatre quaters de l'Eixample barceloní, el grandí pagès saludà a la seva muller que estava cosint a la vora de la taula, dient-li:

—Mira, mira; quin present et porto.

Però la dona en veure «allò» que es movia i que tenia tot l'aire d'una personeta, prorrompé en horribles xisclets, tement com fan les dones catalanes en veure un ferotge ratolí. En Samuel, qui precisament s'alabava de tenir bon parer entre el sexe bell, restà molt molestat de veure el mal efecte que produïa, i per tal de fer rectificar a la mestressa aquell ben equivocada actitud, s'apressà a fer-li les reverències més gracioses i a parlar-li galanament amb la veu més afaitada que sabé emprar.

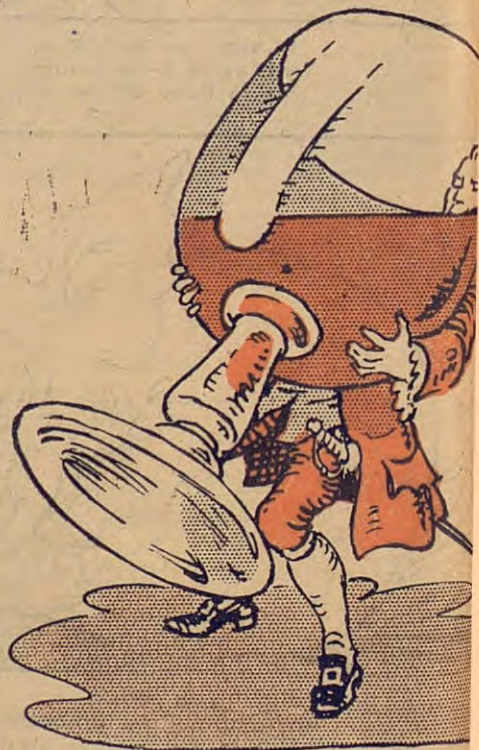
Malgrat no entendre res de les paraules, a la geganta li causaren bona impressió les salutacions i mirant-se més atentament aquella «cosa estranya», no la trobà de bon tros tan estranya com li havia semblat de moment, i fins gosà acostar-s'hi i adreçar-li alguns mots amables que encara que el nostre heroi no entengé li feren obrir el cor a l'esperança d'ésser ben rebut.

Essent ja al migdia pararen les criades la taula i aviat s'hi asseguraren al seu voltant tota la família pagesa, o sigui el pare, la mare, tres fills i una velleta que era l'àvia paterna dels darrers. Col·locaren a Gulliver en un costat de la taula, però aquest, calculant que al menys estava a una alçada de trenta pams del sòl, cuità a fer-se dissimuladament nens. La mestressa prengué unes molles de pa i unes miques de carn i les posà en un platet que per al nostre heroi presentava un cubell grandí, i al davant li deixà una copeta de beure licor de gran qualitat, ço que vol dir que era el més petit que allí existia. No cal pas dir que totes aquestes operacions foren acompanyades d'una sèrie d'alegres comentaris de tots els presents i de més d'una rialleta burlona.

En Samuel tenia gana i d'altra part estava un bon xic molestat d'aquesta brometa continuada que ell trobava de mal gust. Així és que, per a demostrar «que era tot un home», s'assegué en el bord del plat i tretent-se el ganivet de la butxaca començà a menjar amb tota la parsimònia. Després necessità beure i agafà resoltament la copa. Allí foren els treballs! Una riallada general que retrunyí pels aires exasperà al nostre amic i no volent que el prenguessin per feble, reuní totes les energies i amb no poc esforç logrà beure'n la meitat del contingut.

Els presents esclataren en un espetec d'aplaudiments—que no els voldria pas més xardorosos un actor en vetlla d'estrena—i l'amo féu un gest com indicant a Gulliver que s'acostés. Aquest, molt sol·licit, cuità a complaure'l, però amb les presses ensopegà amb una crosta de pa i caigué tan llarg com era. Una exclamació de terror sortí de les gorges de la dona i de la filla, creient que hagués pres mal aquella menudalla que ja començaven a estimar. Però en Samuel, per a tranquil·litzar-les s'aixecà d'un salt i somrigué afectant la més absoluta sang freda.

D'una revolada, el més petit dels fills presents, que no tenia pas més de deu anys, l'agafà pels peus i l'aixecà en l'aire de faiso que devingué fortament congestionat. El pare—que era molt seriós—s'enfadà de valent i va donar al seu fill una bofetada tan formidable que hauria sigut suficient per a pulveritzar la cara del més ferm dels nostres boxejadors. Al mateix temps, volent portar la punició a l'extrem, li manà que es retirés de taula sense poder menjar postres. Gulliver, comprenent que no li convenia la enemistat d'un que podia devenir implacable enemic, pregà a l'amo amb signes abastament expressius que perdonés a l'infant

aquella entremaliadura gens mal intencionada, cosa que obtingué amb l'ínfima satisfacció de la mare i amb la més gran joia de l'interessat.

En aquest precís moment, alterà la relativa tranquil·litat d'en Samuel un soroll eixordador com el que farien una dotzena de telers. Girà el cap amb rapidesa per a veure d'on venia una tan forta remor i pogué veure que no es tractava més que dels «miaus» d'un gat de proporcions corresponents a les dels nostres bous. Estava a la falda de la mestressa, la qual li feia festes i li donava menjar.

Amb la por que és de suposar, Gulliver remarcà que la bestia se'l mirava fixament amb aquells ullassos rodons i lluminosos, però pensant que potser fóra molt millor mostrar-se ardit, decidí caminar resolutament vers l'animal com si estés disposat a buscar-li raons. Contra ço que ell temia, al gat semblà no fer-li gaire goig aquella petita cosa que es movia amb tan desembaràs, per quan saltà de la falda de la dona i anà a plaçar-se en un angle de l'habitació, darrera dels gossos que, semblants de mides a un elefant, cercaven d'ací i d'allà el sobrant del dinar.

Ja havent acabat aquest, s'oïren uns grans plors i, aviat, comparegué una pagesa amb un menut (tenia més de tres metres) en braços. Eren el fill darrer del matrimoni i la seva dida. Amb l'enmurriament que li havia deixat la llarga dormida, el «nano» estava malmirós i amb res s'aconhortava. Prou li entregaren un bergansí semblant a un pica-portes de llautó d'aquests tan

grossos, però ni així es logrà fer-lo callar. Per fi, la mare, per a veure si ho conseguia, li mostrà l'homenet que havien descobert. Amb forta sorpresa, l'infant obrí els ulls grans i rodons i reclamà amb una «rarsa» que no és per a descriure, que se li entregués immediatament. Amorosa, per a complaure al fillet del seu cor, la bona dona li posà a les manetes—que cap bastaix del moll les té mes grosses—per a que pogués contemplar-lo de més aprop. Però el «menut», seguint la costum de tots els nois de la seva edat, se'l ficà desseguit a la boca on començaven a apuntar-li les primeres dents. Aleshores sí que Gulliver cregué fermament que el darrer instant havia arribat en forma d'innocent canibalisme. Així és que exhalà un tal crit de terror, que l'infant, esporuguit, el deixà anar immediatament. La caiguda era mortal de necessitat! El nostre heroi hauria anat a reventar-se sobre les llosanes de l'ampla estança, si la mare, sempre atent, no hagués cuitat a recollir-lo amb el seu davantal que ja havia col·locat convenientment.

* * *

Seguidament, el pagès tornà a la feina deixant encarregat a la seva muller que cuidés a Gulliver. Aquest estava fatigat com no cal dir i tenia tanta son, que els ulls se li aclucaven, i, dret i tot, donava fortes capcinades. La mestressa ho remarcà i, molt sol·licita, l'agafà amb la major suavitat i el portà al seu llit—un llit de matrimoni espantósment gran—on el deixà amb tota cura cobrint-lo amb un mocador de butxaca.

En Samuel s'adormí profundament i somnià. Somnià en la seva muller, en el seu país, en la vida dolça suau passada... i es despertà amb la cara mullada de llàgrimes. Aleshores pensà en tot ço que li havia succeït en aquelles poques hores i reflexionà en el pervindre que, certament, no se li presentava pas gaire esperançador. Quan millor estava entregat als seus melangiosos pensaments, vegé que les cortines del llit es movien d'una manera altament inquietant. S'incorporà apoiant-se sobre el colze i vegé dues rates tan grosses com un gos de bona mida que enfilant-se per les cortines intentaven pujar al llit. Per ço que pogués succeir, Gulliver desenvainà la seva espasa i es posà atent per a qualsevol escomesa.

No foren pas inútils tals precaucions, car una de les rates es precipità sobre el nostre heroi amb intencions que no podien pas creure's massa carinyoses, per quan obria desmesuradament la boca ensejant una restellera de punxagudes dents. Però tampoc esperava una rebuda com la que en Samuel li dispensà. Un ben dirigit cop d'espasa estripà tan encertadament el ventre de la bèstia, que aquesta caigué inanimada i tota coberta de sang. L'altra rata, veient el tràgic fi de la seva companya i essent a la vegada també empaitada, cuità a cercar un lloc de fugida.

Gulliver, un xic sufocat per la curta però brava lluita i una mica nirviós de por que tornés l'altra rata, es passejava amunt i avall del llit, contemplant la seva víctima—la cua de la qual mesurava prop de dos metres—quan entrà la mestressa de puntetes creient que el seu protegit dormia confiadament.

(Continuarà)

1. Després d'un naufragi una onada es fa séu un barret decopa...—2. ..que diposita en una isla salvatge.—3. Oont el descubreix un indígena, ab la natural sorpresa.—4. ¿Quina bestia del ser aquella?—5. De sobte una ventada fa rodolar aquella cosa tan estranya...—6. ...el salvatge, espantat, corre a buscar archs y fletxes.—7. Apunta...—8. Y ¡zas! la clava en terra.—9. Sembla que l'he mortal... Vaya si l'he mortal—10. Està fredal Ja no hi ha perill!—11. Arrenca sens temor l'arma mortífera...

12. ...y després de madures reflexions es convenc de que no's tracta de cap bestia.—13. Ah, ja! si, vaja, deu ser un tamboret.—14. No; està vist que no és cap tamboret.—15. ¿Què redimontri deu ser, donchs?—16. Potser... potser és un buirach per posarhi les fletxes.—17. Tampoch és un buirach!—18. Qui sab si...—19. Podria ser que...—20. ¡¡¡Alabat siga Déu!!! Ja ho ting!—21. ¡Beneit de mil! ¡Còm no hi havia caigut desseguidal!

LA DONZELLA QUE RES LI PLAU

En una terra hi esdevingué que un milà portava una rata, i un ermità pregà a Déu que aquella rata caigués en sa falda. Per les oracions del sant home Déu féu caure aquella rata en la falda d'aquell ermità, el qual pregà a Déu que en fes una bella donzella. Déu escoltà els precs de l'ermità, i féu de la rata una donzella.

—Bella filla—digué l'ermità,—voleu el sol per marit?

—Senyor, no—digué ella,—car al sol li torben els núvols sa claretat.

I l'ermità li demanà si volia per marit la lluna, i ella digué que la lluna no havia sa claror per si mateixa, ans l'havia pel sol.

—Bella filla—digué l'ermità,—voleu per marit el núvol?

Respongué que no, car el vent menava els núvols allà on li plavia. La donzella no volgué el vent per marit, per ço que les muntanyes li privaven son moviment; ni volgué les muntanyes, per ço que els homes les foradaven; ni volgué un home per marit, per ço que occia les rates.

A la fi la donzella pregà a l'ermità que pregués a Déu que la tornés a fer rata—així com era abans—i que li donés per marit un rat bell i galan.